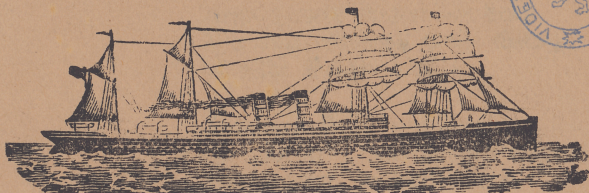

1899

En ny og sørgelig Bise

om

det norske Barkskib „Drott“s

forfærdelige Forlis

i Floridahavet i Amerika nu afvigte Høst.

Af C. O. W.

Eftertryk forbydes.

Pris 10 Øre

V box 5:122

Met.: En Sømands Brud har Bølgen kjær.

En Sømands Lod er frygteli',
naar Havet er i Raferi;
ei nogen ane kan hans Nød
og smertefulde Død.
Naar Skibet gaar sin Undergang
imøde i Orkanens Sang,
da leve vi saa lunt i Ro
udi vort hjemlig' Bo.

Sømanden er en ædel Stand,
han ofrer sig for Hjem og Land;
hans Liv er idel Kamp og Dyst,
tit strander han paa Dyft.
Og paa det store, aabne Hav
han finder ogsaa der sin Grav,
naar Stormen vildt i Skuden slaar,
og Bølgen taarnhøi gaar.

Et Barkskib seilede saa stolt,
det havde Hædersnavnet „Drott“;
med Trælast skulde det gaa ned
til Buenos-Ayres Sted.
Besætningen var atten Mand,
alt syntes i den bedste Stand,
de seilede for Vinden god,
ei intet var imod.

Men saadan skal ei Farten gaa,
en stærk Orkan de monne faa,
Floridastrædet de var i,
nu Glæden blev forbi.

Orkanens Brøl helt frygt'lig lød,
mens Havets Raferi det brød
høit over Skudens tunge Strog,
de vilde Bølger blaa.

Orkanens Kraft var gruelig,
ior „Drott“, som krænged frygtelig,
Braadsjerne, de væltet ivem,
som Bjerger vare dem.
Søgutterne de raadbild er,
sin visse Død de skuer her,
nu „Drott“ sit Ror ei lyftrer mer,
ei Redning findes der.

Kapteinen byder: Riggen kap,
det gjælder, Gutter, — nu vær rap;
den høie Rig saldt over Stag,
den gif med høie Brag
Den stolte „Drott“ nu ikke har
sin høie Rejsning, som den bar,
nu hjælpeløs den fastes om
af Havets vilde Flom.

Nu Folket tyr til Batten frem,
forferdeligt det er for dem,
Orkanens Torden døver alt,
forferdelige Nat.
Paa Batten alle Folt nu staa,
ei nogen Frelsning til dem naa,
ti Mand nu reves bort med Fart,
af Bølgens Kjømpkraft.

Nu „Drott“ den bræktes af i tre,
til Ruffetaget flygter de
tilbageblevne otte Mand,
der vilde holde Stand.
Men Ruffetaget reves bort
af Bølgens Kraft, det skede fort,
af „Drott“ kun seks nu findes der,
de andre borte er.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50
0
mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
200
300
400
500
600
700
800
900
1000

Sets Døgn Orkanen rasede,
mens Havet stadig skyllede
grumt over de fortvilede,
som ingen Lindring se.
Thi Mad og Drikke ei de har,
i Dybet „Drott“ alt med sig ta'r,
nu Hungersnøden melber sig,
med Tørsten frygtelig.

Baadsmanden mister sin Forstand,
han rasede den stakkels Mand,
Banviddet gjør sig gjældende,
hos tvende dette ste.
Baadsmanden sprang i Havet ned,
fra Ruffets usle, kolde Sted,
hans Kvaler nu de svinder fort,
i Dybet han gif bort.

Mar Hoffmann, tyst Matros, var ung,
han siger: — Smerten er nu tung —
Hør Kammerater! vi nu vil
begaa et grusomt Spil.
Vi trækker Lod, — en maa nu gaa
af Hunger vi ei kan forgaa,
og Lobdet traf den unge Mar,
hans Liv man tager straks.

Kun to paa Ruffet der nu flød,
de alle andre vare død,
at Eigene de ipiste Kjød,
de intet andet nød.
En engelst Skude tog dem op,
i Charlestown de gjorde Stop,
paa Hospitalet der de laa
for Pleie der at faa.